

izzadság

beleizzadtam a beszédbe, minden szóba, ami valaha kiáramlott belőlem, minden képzetbe,

□ álomba, villanásba,

kipárolgott a bőröm alól az élet, a belső szerveimből □ a nedv, □ az erekből a vér, a gyomromból

□ az izgalom, a várakozás, a készülődés,

lecsorgott rólam és lábam alá gyűlt, meghamisított remekmű, összekaristolt portré,

□ azonosíthatatlan elegy, sárrá kikevert bizalom,

beleizzadtam a bizonytalanba, a megkérdőjelezhető igazságokba, a titkolózás csíráiba,

elhallgatásokba, félrenézésekbe, lesütött szemekbe, félperces telefonbeszélgetésekbe,

beleizzadtam az elfojtásba, a beletörődésbe, hogy nem ismerjük, hogy nem lehet, hogy nem lehet,

száradtam, cserzett a szám, a tenyeremen repedt a bőr, a csigolyák mellett hasadt a hátam,

kiradírozott papírlap lettem, távolság, mélység, felismerhetetlenség, összeaszott szilva,

□ lehullott, elgurult rothadás,

töltődni kellene, keringést generálni, forrásvízzel frissülni, átmosni, kimosni a salakot,

□ gyökeret eresztetni, felszívni a tápanyagot,

hajtások kellene, zsenge újdonság, kimozdulás a nyugalmi pontból,

*például elmenni párizsba újra, ballagni a boulevard saint michelen, éppen úgy, a szajna felé,
vagy brüsszelbe, palack vörösbort inni, kockás terítőről, szürkületkor,*

*vagy berlinbe, megmaradt faldarabokat végigsimítani, történelmet idézni, vagy londonba,
varsóba,*

prágába kéne menni,

*macskaköves utcákon sétálni, füstös fogadóba térni be, majd idővel kilépni a hidegre, havas
templomtornyokat csodálni, kőlépcsőket, sikátorokat fedezni fel,*

elveszni a félhomályban, minden suttogásban anyanyelvet hallani, visszatérni aztán,

*visszatérni mindig, ugyanoda, honnan egyszer el, az érzéssel, hogy egész vagy újra, kerek,
mint a kút pereme, éles, mint a csobbanás a mélyben, határozott és letisztult, visszajönni,
visszatérni, verejték nélkül, kipihenten, felkészülve az újabb*

izzadásra

konyhaablak

a konyhaablakban állok

a villanyt lekapcsoltam

így talán nem repülnek be

a szúnyogok és az éjjeli lepkék

cigarettára gyújtok

üres a belső udvar

műanyag kislapátok

a fűbe szórva

gyermekek kegyetlen szikéi

a szív alakú homokozó

elhagyottan piheg ilyenkor

napközben szerzett sebei

az éjszaka alatt begyógyulnak

valamelyik konyhában leejtenek

egy halom tányért

a bokor alól előlopakodó

macska egy pillanatra megtorpan

egy árnyék mindig követi

nem jó ez így aludni kéne már

egy utolsót még szisszen a cigarettacsikk

mielőtt végleg megszívja magát hogy

a félig üres eszpresszós csésze

aljára süllyedjen

gyomlál, ás

széthulló napjaidban

felejteti kényszerűlsz

messzire gurulsz

át a csalánoson

át a lemetszett akácágakon

át az összekotort disznóganéjon

hová érkezel nem tudod

csak a távolság mérhető

így kezded el

zsákba gyűjtöd a lehullott gyümölcsöket

földről szeded a penészt a rothadást

gazolod a sziklakertet

kiskapával sebzed a talajt

a ház oldalánál koszos kézzel

téped a betonon áttörő növényt

csomókban húzod ki gyökerestül

sosem nőhet vissza

a terasz-törmelékeket vödörbe lapátolod

hogya aztán kukába önthesd

robaj porfelhő zúzóadás

minden mást a komposztálóba szórsz

ott aztán erjedhet gyűlhet a szag

lezárva elzárva élettől

a gyomok már nem szívnak el több tápanyagot

nem nőnek be nem fojtanak meg

levegőhöz jut mi levegőre vágyott

felhasad

felhasad valahol a szívizomszövet

hogyan előmásszanak belőle

a gyötrődés férgi

meg a hernyók

amelyekből sosem lesz pillangó

láthasd te is

amit már nincs miért

értelmét vesztí a hogyan is

kérdéseid magukba végződnek

bukik az önmeghatározás

innentől

merre

mi

nem tudod

azt sem